

חולבות שבט סימן שעו שעו

כיאורים ומוסיפים

והחצר בינוין, ורק בני עלה אחת עשו גומא בחצר

כהה ^(ב), מותר מותר לבני שני העליות לשפר מימייהם לחצר, ומותר מותר רק לבני העלה שעשוי גומא לשפר מים. במוען כן מתבאר באיזה אופן מותר לשפר את המים.

[משניב ס'ק א] סנוק לה גגurd עלייה ^(ג).

(2) פירוש, שמה שהתרו לבני העליה לשפר מים לגומא, הוא דוקא בשагומא סמוכה לעליה ואינה רוחקה ממנה, וכפי שתתברר לחלק ביהיל דיה ואחת. [ואינו דומה למה שנתבאר בשושע לעיל (ס'ק עט ס'א) שאין הבדל בין עשו את הגומא בחצר].

[משניב ס'ק ג] אפללו חוף הנטה לא הריא ^(ד).

(3) פירוש, מאחר שעירבו כולם יודה, מותר לבני שני העליות לשפר מימייהם לתוך גומא אחת בחצר, אף שהגומא סמוכה רק לעליה אחת, שכן עירבו יחד, מותר להם להוציא מים שעשו בדירות לחצר.

שעה צ' ס'ק ב]

ונשתם לזה עין בפינן שנד במלגה ברורה עצי'ק-קפן ח'.

(4) שם כתוב, שמי שעשה בחצרו גומא שהוא מחזקת סאותים מים, יכול לשפר לטוכה כל מה שירצה, מושם שחכמים תיקנו לעשות גומא משומם היכר שלא יציאה להוציא לרשות הרבים, וכיון שעשה הוכר יכול לשפר שם כמו שירצה, אף שבודאי הדברים יוצאו לחוץ. והוא הדין בגין בשנייהם עירבו יחד והשוביב לאחר, מותר להם לשפר בנהה שירצו, שכן יש להם גומא בחצרם לא ישפכו לרשות הרבים.

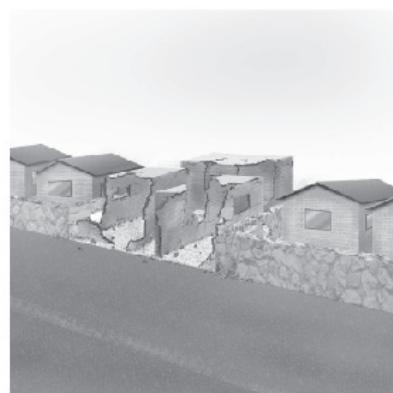
[משניב ס'ק ד] ומוני בישיש פרפקת לפני כל עלה ועלאה ^(ה).

(5) להבנת העין יש להזכיר. ששנינו במסנה (עירובין ב', א) שרך אלו עשו גומא מותרים. ונאמר על בר בגמרא (שם פט, א): "אמור רבא, לא שנו אלא שלא עירבו, אבל עירבו מותרים, וכי לא עירבו מאי עבמא לא. אמר רבashi, גוזדה רילמא אורי לאפרקי ממן דרבטים להדרם". ומברא שגס כשל עירבו, מית לבני העלה שעשוי את הגומא מותר לשפר את גומא בחצר. והטור והשיע המשך במילאים עמוד 29

[משניב ס'ק כא]

ומגעת שפי בראשו לשני החזרות ^(ו).

כהה ^(ז) (22)

[משניב ס'ק כב]

רמולציא מרשותו לרשות השקבין שלא עבר עקד' ^(ז).

(8) והחוירא דקשה (אויח' סי' צ' ס'ק ח), שלא חל שם חוץ על החזאה עד שתצא מהתנתק, ואם בו החזאה אינה נחשכת ככלוב שעשו בדירות, וכל שלא שבת בבית אין אסור להוציאו מחצר לחצר, ונשאר בצעיג.

סימן שעז

דין שני עליות זו בוגר זו הפתוחות לחצר

[שו"ע ס'א]
שתי עליות זו

(1) הקדמה

פסק חשייע לעיל (ס'ק שם סי' א ובמשניב שם ס'ק א), שמי שיש לו הצר שגורלה ד' על ד' אמות, מותר לו לשפר את גומא מימייו לחצר זה, אף אם המים יוצאים לאחר מקום מהחצר לרשות הרבים, בזאת שאין מתחברו לכך. אבל אם החצר קטנה מד' על ד' אמות, אסור לשפר בה את מימייו. יטעם הROLIK, כיון ששערו חזיל שבחצר שגדלה ד' אמות על ד' אמות נבלעו טאותים מוכ שהיא במוות המים הנזרכת לשימוש אדם ליום מובליל לנוף את קרקע החצר, וכן אין להוציא שמא לשפר את מימי זיהיא ברשות הרבים. אבל אם אין בחצר ד' על ד' אמות, יש להוציא לשפר מים מרשות הדירה לרשות הרבים, בזאת שאין רוחה לטfn את חצרה.

ומיימ, אם עשה בחצר גומא שמחזקת סאותים מים מותר לשפר שם. כיוון שהמים נשפבים לגומא ואינם מונפים את החצר, וכן אין לחוש שמא ישפוך לרשות הרבים, גם אם לבסוף יצאו המים מכוחו לרשות הרבים הרוי זה מותר, כיוון שאין מתחברו לכך.

בזמן זה מתבאר מה הדין אפילו שיש בחצר שתי עליות ובכל עלה זו כמה דירות] שפתוחות כל אחת למופסת

מילואים

הלכות שבת בימן שעה שעו

המשך מעמוד הקודם

28

שבותה השינה לבי בני החצר שערבה, ומותר לבני החצר שערכה
לכלות מטה.

[משניב ס'ק ז]

ובקה רטפח לבך סג' שלא לך הדלי לרשות קבורי).
(7) נבואר בברבו, שאף על פי שהאישר הוא שלא לך הדלי לרשות
חייב, עדין צריך שתהיה יכרצה ההפרשה. [ראה מה שכתבנו לעל
ס'ק ד'.]

[משניב ס'ק ט]

לפי שאנו רואים כאלו קונה זו נטשכת יוודעה עד הפים וחולקת
כל רשות לעצמו).

(8) והוא זו מועילה מרין כי תקרה יורד וסתום, וכחבו התוס'
עוורון פה ב דיה קורה) שכלי הלהכה של כי תקרה אין חישרין
של בקעת גוריות, והריה מועילה אף לדעת הסוברים שמחיצה
תליה אינה מתרה. וראה מה שבתב מוח הגורי קיבסקי (קhaltot
יעקב יעקובין סי').

[משניב שם]

שאן לך מקליך יותר מארכעה טפקתיהם.
(9) טעם החקיק בין מיחיצה שעריך היכר בחוק המים. מן קורה
שאין ציריך היכר, בתב האיר (ס'ק ב') שכלי דין זההיך הוא כדי שלא
זהלה מרשות חבירך, ובקרה שואה רתבה ארבעה טפחין בן בר לא
עד למיטה ציריך היכר בתוך המים. מה שאנן ק' בפי תקרה שיורד
וסתום עד למטה אין ציריך היכר.

[בוחל דין בון]

אפלו אין מימיו אפוקן אשך רקחחים).

(10) בעטם הדבר שדים אסורם וה על, כhab החזירא (אורח סי' ק'
ס'ק ח) שכך שהמלים מעירובין נשבע הרבר בינו שעניהם מושתמשות
בכל הבור, ומצעא שכלי אחד משתמש חלק הבור שמעבר למיחיצות
ואונור על חבירה.

הלכות שבת בימן שעו

המשך מעמוד 490

עלזו. והטעם שלרשי אסור, משום שימוש גרווע של השכן אין בכוו
לחטיפל את היריה אליז' ולהקעיה מוכבעין, אף על פי שהבעליכ
אין משתמש כלל, וכל שק' בשואה נשתמש.

ג. כשהבעליכ והשכן משתמשים בתחום, לרשיי היריה אסור, ולחות'
איינו אונור.

ד. כשהבעליכ משתמש בתבן והשכן בשלשול, לרשיי אונור, ולחות'
איינו אונור.

ה. כשהבעליכ משתמש גימוש גמור) בשלשול והשכן לתבן, למיל
החדש הבעלים אונור.

ו. כשהבעליכ משתמש בשלשול ואונור השכן בשלשול, לכל הדעות
הבעליכ אסור.

ז. כשהבעליכ אונור משתמש כלל או שימוש גימוש לתבן, והשכן אונור
משתמש כלל, לרשיי הבעלים אסור, ולחות' אונור אסור.

ה. כחוועו שניים שותפים ביריה ואחד משתמש בחצר או בשאר
מקומות הפתוחים לבית (שיטומי בית) דרך פתוח, והשני אונור
משתמש כלל או שימוש גימוש בשלשול או לתבן, נתנוין להו שמשתמש
דרך פתוח.

ט. באופן הניל, אם אחד אונור משתמש כלל והשני בשלשול, למיל
הראשית נתנוין להו שימוש גימוש בשלשול.

ואם הבור עומדר חציו בחצר וחציו ברשות הרבים או בכרמלית והבור
עצרו מוקף מוחיצת עשרה טפחים, כתוב בଘותות היחיד, וכן ציריך
מהל', שבת אורת ב' שמותר למלא מטבח לרשות היחיד, וכן ציריך
שוב תיקון, והוכיה בדברוי נהג��א (עירובין צט, ב'), שם מבואר
שבוד העומר ברשות הרבים ויש לביבותו חולה אגדר והמקיפה
אותו באופן שמקודעתה הבור עד החוליה יש עשרה טפחים, אבל
עומדר הבור תוך ארבעה טפחים לרשות היחיד, מותר למלא מטה
דרך חלן הנמצא ברשות היחיד ולהביבתו לחוץ הרשות נוקן פסק
הישע לעיל ס'י שדר סי', וכל שן' שמהר לעשו כן אם הבור
בנמאח חז' בחר וחז'ו ברשות הרבים.

אם נבנה הבית מאיר (ס'י שדר סי') הביא את דברי הריטביה (עירובין צט,
ב דיה אמר רב הונא) שהקשה, כיצד מותר לдолות מבור שברשות
הרכמי, והרו כוון שיש ובוט לבכים שם הריהם אסורים עלינו נוכמו באג
הסמור לרשות הרבים שבני ממשתמשים בו, שאסור לבעל
האג לטלטל מהחצר לגם מבואר בשושע עליל סי' שבד סי'). ותויר,
שלבי רשות הרבים אסור לדלות מהbor אלא אם כי עשו מביבו מהחיצה
בכוונה עשרה [שאו] וובלטו לדלות מהbor ולהזיה את הדלי שטיך פיר
תוך המוחיצות, ובוין שלא עשו כן, הידחט מלוקט את עטמך לכל
שבותה השמה לבב מי שחילנו סטוק לבור. לפלי דברי הריטביה כתוב
הבית מאיר (שב'), שכלי הזרת לдолת מבור העומר ברשות הרבים זה
רק באופן שאין בני רשות הרבים יובילו להשתמש בו, אבל אם מותר
לهم להשתמש בו ויש מחייזות סביבה אסור לדלות מבור וה לשוטו
מושום איסור הזרת. ככלומה, שבBOR העומר ברשות הרבים ואין מהחיצה
סביר הבור, אין לדין כלפי בעל החצר אלא מחלכות הגנתה וככל
מי איסור הזרה אין לאסרו מושום איסור הזרה, שהרי אין לו שום
אדם דוחין בז].

וכאופן שהbor נמצאת בין החצר שערכה לבן החצר של עירבה, כתוב
בשורות תורות ש' (ח'יא סי' תרטו) ועל פ' דברי הריטביה הניל'ן
שבן החצר שלא עזרה טילוק את עצם מלדות מהbor בכל

ס' זד סי' א) שוגם לרעת רשיי איי בעל החורבה אסורי עליה,
משום שלענן דירה איט תלוי בקינן מנון אלא בהשתמשות ביריה,
ובשתמשות של בני הבתים קבוע והשתמשם של בעלי החורבה עראי
וחשב כמו שתמשנישם של בץ הבית בנחת ובעל החורבה בקשת,
שנותנים את המקרים למי שהמשיכו בנחת.

וזהו האיר החזירא (עמ' סי' ק' סי' יא) באופנים שונים של דירה לאל
בעילם מומי אסורה או אסורה, ויטסן והברבים הווא, שבמקומות שיש
לאחד בה שימוש של דירה חצר ו בגין שהרשות פתוחה לבתיה, ולחבירו
האה שימוש גרווע מצד עצם השימוש שאינו משמש תמייש דירה,
בגון לאחסן עצים, או מעד צורר השימוש שהוא יותר קשה מאשר
לראיון, בגון שימוש המשמש על ידי שלשול או זרקה, הרי היריה נחשבת
רשותה של זה שימוש בה בדוחות של החצר, והבירות אונור אונור על
את המקומות. וופרט את המקומות:

א. כשהבעליכ אונור משמש ביריה, או שימוש שם לעציב או תנן
ושאינו שימוש של דירת החצר, או בשלשול או בירקה ושהוא שימוש
קשה), וושען שביתו פתוח לדירה ומשתמש שב בנחת, גם ברשיי
און בעילוב אונור את היריה, ובnil, וראה בח'יא וייד סי' קסח סי' ק
ו מיה נכל בשימושי חצר).

ב. בשותבעלים אונור משמש כלל והשכן משמש שם לעציב ותבן או
בשלשול או זרקה, לרשיי הבעלים אונור על השכן, ולהו אונור אונור

מילואים

הלוות שבת סימן שעו

המשך מעמוד הקודם

והaben העורר (ס"י שגן ס"ג) פסק בשיטת רשיין, וגם הבית מאיר (ס"י שעו ס"א) כתוב שיש להחמיר בשיטת רשיין, ובברעת החוזיא יש מביכה הרבה, שבברעת מקומות פסק ברשיין (או"ח ס"י פט ס"ק ח וס"י צ ס"ק ייח וס"י צב ס"ק א), אמנם במקומות המאותרים יותר (ס"י צד ס"ק א וס"י צב ס"ק ה) הריעין ביחסו, ובסי' גז שם העתק החוזיא את הברעת הביהיל, וכותב בשונה הלוות (ס"י שעו ס"ה), שמסקנת דעת החוזיא כהוטס. ובספר בנית שמחה (מכtab ו אוט ל') הביא מכתב הגראת קניגסקי שבכתב א"ט עמי'ר על העזרות הניל, ועינן גם כי בס"י פט ס"ק יה שאוד בישיטת רשיין, אבל במעשה סימנים אלו נקבעו לפניו שערן עוזין בכוגיא דוחרבנה, ואחר שהגיעו לסתוגיא זו ובירור הענינים הטעמים להקל, ומיצתו אצלו כמה פעמים כהיאג.

ונראה מוייה המוציה בדין זה, بما שעובד את ביתו לשבת [הסicia דעתך מלחזר], במובאר בישוע' לעל ס"י שע"ס"א], האם מותר לנלטל מושאר הבהיר או מהחזר לבית זה, ולהילן מדורן האם להלהה דירה بلا בילים אסורה.

ג. כמו, אם אחד אינו משתמש כלל והשני בתבן, לכל הרעתו נתנו להה שמשתמש בתבן.

יא. וכן, אם אחד משתמש לתבן והשני בשלשל, נתנו לו המשמש בשלשל ומשום שתשימי דירה אפילו בקשה עדיפים על תשמיים שאינם של דירה אפילו בנחתה.

יב. כשהניהם משמשים לתבן, לרשיין ציע אב אוסה, ולחות' און אוסר רק בפתח או בשלשל ויזון שלשיטה רק תשמש דירה אוסר.

[ביה"ל שט]

ז. ואב' מדרפסם ולא חלק משגע נס"כון דבל גני שע"ס"ג²¹) (21) ממשיעות דבריו, שסביר שדעתי השוע' שיראה שלא בעלים אינה אסורה. אמנם לעניין עשרה בתים זה לפחות מזה, ואופן שהשנים דפנומיות לא נגנו שרב, הרבה בשעה' לעל ס"י שע"ס"ק ב' שטלוי הדרי במלוקת רשיין ותוס' הניל, ובמשנ'ב' שם (ס"כ נא) כתם שאסור לנלטל מ habitats היחסיות לבניין, ולכוארה נראה זהה שסביר להלהה ברשיין, וזאת.

הלוות שבת סימן שעו שעו

המשך מעמוד רמו

דרך המורצתת למוטה, כיוון שהזמנים יוננו את החזר, וכי יזרדו מלים מלאדים מימי לחזר על מנת לשופכם בוגמא, ונמצאו שם מטלולב מים ששבתו בבית אל החזר [זכן כתוב במשנ'ב' ס"ק ז].

ז) שיפור שהתענם שאסור לבני העלה שלא עשו גומא לשופר מיניהם לחזר, שמא מתרן שיתיר להם לשופר מוב להחזר שאינה מוערכת, ימואו להוציא כלם ששבתו בית לחזר בלא עירוב. מה שאין כן בני העלה שעשו גומא, יוציאים הם שהתרו להם לשופר ורק משות שער גומא, לפי טעם זה כתוב הפרישה (אות ג'), שאין הבדל דיבוק מוקם והגמא, גם אם הגמא רוחקה משתיה העלות בשוחה, מ"מ רק בני עלה שעשו אותה מותר להשתמש בה, ולא לבני העלה השנייה, מה שאין כן לפירוש התוכו מותר רק לאו"ה עליה שהגמא סמוכה אליו.

פ'קו שיק כשבני עלה אוחת שירבו ועשו גומא מותרים הם לשופר מים, והקשה הבית, שהרי בגמרא לא דוחבר תאוי זה, ותוירן שנזכר שיש מרפקת לבער העליה של בני העלית וצאים הרכה אל החזר ועירבו והייט שהוזירם שבאוון עליה ערבו בינו'ם כמי שירוביל להחזרו כלב ששבתו בבטיהם לארפקת כמי שירוביל לשופר את אמינו'ם שם, והם ירו'ו אל החזר, אבל אם לא ערבו, אסור להם להוציא את המים למרפקת ולשפוך אווח שב.

[ביה"ל ד"ה ואחנן]

קבית' יוסף העתק פושע התוצאות על סגנ'יא זט', ריש עוזר לרבק'ם בפרק ב' פושע אחר²²)

ט) שבן העלה עשו את הנומה סמור לעליותם. ובבני העליה שלא עשו גומא אסורי לשופר מימיהם, כדי שכון שעונמא רוחקה מהעללה, החשו חול שמי העלה לא ירצו לשופר מימיהם כתוב רעקי'א בהשנותו (שם).

הלוות שבת סימן שעו

המשך 492

וחוצרכו לבוא בשבת לתוכך היקף חומרת העור הסנוכה כדי ללבת בית הכנסת, והסתפק. א. האם אנשי' אלו נחשבים רג'ל האסורה במקומה, ואויסרים ברירות רג'לם בתוכך העיר את כל בני העיר הזרים בתוך החומה. ב. להצד שם אויסרים, האם יוכלי' לרבע עם בני העיר מתחמת דרישת רג'לם, או שאין尉'ו' מועלן לרידישת רג'ל.

ולגבי הבק' השני כתוב שאין להזכיר דבר זה, מאחר שלא נמצא בחמלוד ובעוטקים ישובל אריך לעבר רק את דרישת הרג'ל תעדין ישאר אסור לנלטל בנקומו.

ולגבי הספק הראשון כתוב, שרג'ל האסורה בנקומו שאסורה שלא במקומו, והוא נזקן באופן שאין לבני הפנימיות דרך לחוץ אלא על יד שעוטרים בחינותה, אבל אין שבעת' החותם שוחזן לעדר בוטלים ללכת לכל מקום שיחפשו מכל שימושו דרך חומרת אותה העיר, אין הם אויסרים על בני העיר. וודאי, שאף שרוצים לבוא ולהתפלל

לטלטל, והרעקי'א השיב לה, שכון שאין חיבורים לעברך דרך שם אין נחשבים לרג'ל האסורה שאסורה שלא במקומה. והרצעיא ישב את המודג שכון שנטפק העורוב נשבתה העיר לריכמלה, וכין שיש במלילית שטפזיקה בין ביתם של בני העיר לחזר בית הכנסת. לא תהשב שבירחים פתוחה לחזר בית הכנסת, מה שאין בין בחזר פנימיות והחצינה נחשבים בתוכו הפנימיות בפתחיהם לחזר החיזוניה, ובדרבי' כתוב רעקי'א בהשנותו (שם).

[משנ'ב' ס"ק יא]

ב' כל העסורה במקומה²³) אסורה שלא במקומה²⁴) (8) ובאופן שיש לפנימיות יציאה לירושת הרבים שלא דרך הרחיזוניה בתוכו חצן בית יהודה (ס"י י), הובא בשיעית ס"ק א) שאיבר אויסרים על החיזוניה, והביא שבן היה מעשה בקי' פלאעך, שלאחר השירפה שהויה שם לא יכול לתקן את העירוב, והיווריב שגורו שם

